

**Η ΣΥ
ΜΦΩ
ΝΙΑ**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κώστας Δ. Στεργίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Γιώργος-Ευγένιος Τζωρτζίνης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Ιούνιος 2026

ISBN: 978-960-468-456-4

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα Τηλ.: 210 3301161-2-3
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του έργου ή μέρους αυτού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά

• Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικους.

Προβάλλονται και προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

www.siderisbooks.gr

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΣΤΕΡΓΙΟΥ

Η ΣΥ
ΜΦΩ
ΝΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

εκδόσεις
**Μιχαήλ
Σιδερη**

Μία επίπληξη

Ήταν μία ηλιόλουστη μαγιάτικη Κυριακή του έτους 2003. Μόλις είχε τελειώσει η Θεία Λειτουργία στον Άγιο Ελευθέριο, στην αθηναϊκή συνοικία του Γκύζη. Ο Πέτρος πήρε το αντίδωρό του. Αμέσως μετά διέκρινε τη μητέρα του, την κυρία Αγγελική, που είχε πάρει το δικό της και μιλούσε με μία γνωστή της. Πλησίασε για να τη χαιρετήσει. Τον πατέρα του, τον κύριο Βαγγέλη, τον είχε χαιρετήσει με το που μπήκε στον ναό, καθότι, χρόνια επίτροπος, βρισκόταν στη γνωστή του θέση, πίσω από το παγκάρι με τα κεριά. Η μητέρα του τον είδε και αυτή. Άφησε τη γνωστή της και ήρθε κοντά του.

- Καλημέρα, μητέρα, πώς είσαι; τη ρώτησε ο Πέτρος.

- Καλημέρα, απάντησε βλοσυρά η κυρία Αγγελική. Καλά, δεν ντρέπεσαι; Με το τζιν στην εκκλησία; Τι πράγματα είναι αυτά! φώναξε και, χωρίς να πει τίποτε άλλο, του γύρισε την πλάτη και έφυγε.

Ο Πέτρος έμεινε αποσβολωμένος. Ήξερε τη μητέρα του, πόσο αυστηρή, πόσο αυταρχική ήταν ώρες-ώρες, αλλά σήμερα είχε ξεπεράσει ακόμα και τον ίδιο της τον εαυτό. Να τον παρατηρήσει έτσι, να του φωνάξει μέσα στον ναό; Α, αυτό παραήταν!

Βγήκε από την εκκλησία αρκετά θυμωμένος. Δεν πήρε τον σύντομο δρόμο για το σπίτι του. Έστριψε αριστερά και, λίγο μετά, δεξιά στην οδό Γκύζη, την κεντρική οδό της συνοικίας με τα πολλά μαγαζιά. Όλα ήσαν κλειστά, καθότι Κυριακή. Η ματιά του χάζεψε τις βιτρίνες των καταστημάτων και αυτό τον χαλάρωσε κάπως. Έφτασε στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας. Πέρασε απέναντι, στην οδό Ασκληπιού και, σε πέντε λεπτά, έφτασε στην πολυκατοικία του.

Ανέβηκε στον τέταρτο όροφο και μπήκε στο διαμέρισμά του. Ένα τριάρι εβδομήντα τετραγωνικών μέτρων, με δύο μπαλκόνια: ένα πολύ μικρό πίσω στον ακάλυπτο, όπου είχε και σκιοιτιά για την μπουγάδα του, και ένα στενό αλλά αρκετά μακρύ μπροστά, που έβλεπε στην οδό Ασκληπιού. Μόλις που διέκρινες, ανάμεσα από τις πολυκατοικίες, ένα πολύ μικρό τμήμα από τον Λόφο του Λυκαβηττού. Για μπαλκόνι τετάρτου ορόφου πάντως, δεν είχε και καμιά φοβερή θέα.

Όμως τον Πέτρο τέτοια πράγματα δεν τον πείραζαν. Ήταν, σ' αυτά τουλάχιστον, πολύ βολικός. Ούτε ο θόρυβος τον ενοχλούσε, επίσης. Η Ασκληπιού δεν είχε και τότε κίνηση. Εξάλλου, στον τέταρτο όροφο, ο θόρυβός έφτανε ξεψυχισμένος· χώρια που τη νύχτα μειωνόταν κι άλλο.

Τα καλοκαιρινά απογεύματα, καθόταν συχνά στο μπαλκόνι του - γιατί το πρωί το χτύπαγε ο ήλιος - και κοίταζε τα αυτοκίνητα. Παρόλο που ήταν, κατά βάθος, κλειστός και μοναχικός άνθρωπος, του άρεσε, ωστόσο, να παρατηρεί την κίνηση, τη ζωή, τους ανθρώπους. Φανταζόταν ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήσαν ευτυχισμένοι! Ότι άλλοι γύριζαν από τη δουλειά τους για να αγκαλιάσουν, γεμάτοι χαρά, την οικογένειά τους και άλλοι πήγαιναν με την παρέα τους μια βόλτα. Ποτέ δεν

σκεφτόταν ότι μπορεί κάποιος να πήγαιναν σε ένα νοσοκομείο ή κάποιος άλλος σε ένα ενεχυροδανειστήριο. Όχι, όταν έβλεπε κίνηση και ζωή, όλα ήσαν καλά. Θα μπορούσες να τον πεις και ρομαντικό ή, απλά, έναν άνθρωπο που κάνει καλό λογισμό, που βλέπει την καλή πλευρά των πραγμάτων, που δεν αφήνει τη μαυρίλα να σκεπάσει την ψυχή του... σε αυτά τα θέματα, τουλάχιστον. Γιατί υπήρχαν και άλλες πλευρές στη ζωή του, που δεν ήσαν καθόλου έτσι, όπως θα δούμε και παρακάτω.

Ο Πέτρος λοιπόν, αφού μπήκε στο διαμέρισμα, έκατσε στον καναπέ του. «Μα πώς μου 'ρθε κι εμένα να φορέσω τζιν στην εκκλησία;» αναρωτήθηκε. «Αφού την ξέρω τη μάνα μου! Έχει μείνει στη δεκαετία του '60, όπου οι άντρες κυκλοφορούσαν με το κουστούμι τους, το καλοσιδερωμένο πουκάμισο και τη γραβάτα τους». Χαμογέλασε. «Ε ρε, και νά 'βλεπε στο Υπουργείο, πώς ντύνονται οι τμηματάρχες και οι διευθυντές!» συλλογίστηκε. «Κουστούμι; Τι είναι αυτό; Άντε κανέναν γενικός γραμματέας, κανέναν γενικός διευθυντής, αν φορέσει καμιά φορά».

Και να 'ταν μόνο η ενδυμασία! Στα περισσότερα ζητήματα, ένωθε τη μάνα του σα δικαστή που όλο τον έκρινε ή σα στρατηγό που έδινε διαταγές. «Κάνε τούτο, κάνε εκείνο, γιατί δεν έκανες αυτό» και πάει λέγοντας.

Αργούσε να πάει καμιά φορά στο πατρικό να δει αυτή και τον πατέρα; Παράπονα! Γκρίνιες! «Αχάριστε! Που σου αγοράσαμε από το εφάπαξ μας το σπίτι σου, που δώσαμε το αίμα μας, τον ιδρώτα μας για σένα, κι εσύ έκανες δύο βδομάδες να μας δεις!»

Συνήθως πήγαινε μία φορά την εβδομάδα, κάθε Πέμπτη, για να τους δει και να φάνε μαζί. Τότε, ήταν ήρεμη. Αλίμονο

όμως, αν καμιά φορά διαφωνούσε μαζί της για κάποιο θέμα! «Καλός είσαι του λόγου σου!» έλεγε. «Έρχεσαι, τρως, πίνεις και βγάζεις και γλώσσα από πάνω!»

Μια Πέμπτη, που πήγε, κουρασμένος από τη δουλειά του, για να τους δει, ξέχασε ότι είχε τα γενέθλιά της και δεν της πήρε τίποτα. «Μπράβο!» του είπε. «Ούτε ένα δώρο να μην πάρεις στη μάνα σου! Όχι κάτι σπουδαίο, ένα λουλουδάκι, κάτι, έτσι για να της δείξεις ότι την αγαπάς και εκτιμάς όσα έχει κάνει για σένα». Όταν της πήγαινε δώρο πάλι, δεν ήταν λίγες οι φορές που του έλεγε: «Δώρο; Τι να το κάνω εγώ το δώρο; Η αγάπη, ο σεβασμός και η υπακοή είναι τα μόνα δώρα που μπορεί να ζητήσει μία μάνα από το παιδί της». Δεν την έπιανε από πουθενά!

Ο Πέτρος άλλοτε τη λυπόταν και άλλοτε εξοργιζόταν. Λίγες φορές, όμως, είχε τολμήσει να τσακωθεί ανοιχτά μαζί της, να φωνάζει κι αυτός. Αισθανόταν τύψεις μετά κι αν καμιά φορά δεν αισθανόταν, τότε τον έκανε η μάνα του να αισθανθεί. «Σα δεν ντρέπεσαι! Νέος άνθρωπος, να υψώνεις τη φωνή στην κακομοίρα, τη γριά τη μάνα σου». Γριά; Δεν θα το 'λεγες. Ήταν εξήντα τεσσάρων ετών το 2003, αλλά είχε καλό DNA. Ελάχιστα είχε σπάσει και, καθώς της άρεσε να βάφει τα μαλλιά της μαύρα, έμοιαζε το λιγότερο δέκα χρόνια νεότερη.

Τουλάχιστον να μην ήταν μοναχογιός, σκέφτηκε. Αν είχε έναν αδερφό, η πίεση θα μοιραζόταν στα δύο. «Πέτρο Αργυρίου», μονολόγησε, «είσαι ένας αθλητής και η μάνα σου είναι ο στίβος της υπομονής!» Χαμογέλασε σαρκαστικά. «Μάλλον ένα ναρκοπέδιο είναι, κι εσύ περπατάς προσέχοντας να μην πατήσεις καμία νάρκη· πράγμα που δεν το καταφέρνεις πάντα, όπως σήμερα με το τζιν».

Έπειτα, συλλογίστηκε τον πατέρα του. Ο κύριος Βαγγέλης δεν διέφερε πολύ στις απόψεις από τη γυναίκα του, ειδικά στο θέμα του ντυσίματος. Είχε, όμως, τον τρόπο του! Μια μέρα, που μιλούσαν οι δυο τους, του είπε: «Εγώ, παιδί μου, όπως ξέρεις, γεννήθηκα σε μια φτωχή, αγροτική οικογένεια, με οκτώ παιδιά. Όλη μέρα εγώ και τ' αδέρφια μου, ξυπόλητοι, με τριμμένα ρούχα, παίζαμε στα χωράφια. Ξυπόλητοι και με τα ίδια τριμμένα ρούχα πηγαίναμε και στο σχολείο. Είχαμε όλοι μας μόνο μία καλή φορεσιά. Μόνο ένα ζευγάρι παπούτσια. Και πότε τα φορούσαμε; Κάθε Κυριακή, όταν πηγαίναμε στην εκκλησία! Ακόμα κι εμείς, τα φτωχόπαιδα, ξέραμε ότι στην εκκλησία πάμε με τα καλά μας, για να τιμήσουμε τον Χριστό μας ή, μάλλον, για να του πούμε: 'Χριστέ μας, όπως παρουσιαζόμαστε μπροστά σου με όμορφα ρούχα, αξιώσέ μας κάποτε να σταθούμε μπροστά σου και με ωραίες ψυχές!' Γι' αυτό, φοράμε τα καλά μας στον ναό!»

Τον συγκινούσαν αυτά τα λόγια τον Πέτρο, αλλά, και πάλι, δεν ένιωθε ότι ο Χριστός έβλεπε τους ανθρώπους ανάλογα με το ντύσιμό τους. Ανάλογα με τις ψυχές τους, ναι! Αλλά μια ωραία ψυχή μπορεί να είναι το ίδιο ωραία, είτε φορά κουστούμι, είτε τζιν. Ωστόσο, δεν αντιμιλούσε εύκολα στον πατέρα του. Του άρεσε ο απαλός, ο ευγενικός του τρόπος.

Του άρεσε και όταν, κάποιες φορές που τσακωνόταν με τη μητέρα του, ο κύριος Βαγγέλης έμπαινε στη μέση και έλεγε αποφασιστικά: «Σταμάτα, Αγγελική! Το παράκανες! Κι εσύ, Πέτρο, μην αντιμιλάς στη μητέρα σου!» Και, ω του θαύματος, ο καβγάς σταματούσε! Με τον ήρεμο, αλλά και αποφασιστικό, τρόπο του, τους επιβαλλόταν.

Για τους λόγους αυτούς, ο Πέτρος, ένιωθε πιο άνετα μαζί του.

Ειδικά τώρα, που είχε μεγαλώσει, είχε κλείσει τα εξήντα επτά, ο κύριος Βαγγέλης είχε εξελιχθεί σε έναν πολύ πράο και γλυκό άνθρωπο. Στα νιάτα του δεν ήταν έτσι. Ήταν πιο νευρικός και μερικές φορές τον έδερνε, όταν ο Πέτρος, ως παιδί, έκανε αταξίες, ή τον απειλούσε να του κόψει την τηλεόραση για μερικές μέρες. Για να είμαστε ειλικρινείς, το δεύτερο το φοβόταν περισσότερο ο Πέτρος...

Τα πρώτα πέντε χρόνια

Ο Πέτρος σηκώθηκε από τον καναπέ. Πήγε και άνοιξε την τηλεόραση. Περιηγήθηκε λίγο στα κανάλια, κοινώς έκανε ζάπινγκ, ίσα για να περάσει η ώρα. Μετά, την έκλεισε.

«Ήρθε η ώρα της βόλτας», σκέφτηκε. Βγήκε από το διαμέρισμά του. Κατέβηκε στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας και λίγο πιο κάτω έστριψε δεξιά. Έφτασε στο άλσος της πρώην Σχολής Ευελπίδων, το διέσχισε και μπήκε στην Κυψέλη. Έφτασε στην οδό Φωκίωνος Νέγρη και μπήκε στην αγαπημένη του καφετέρια, μετά από σαράντα λεπτά περπάτημα.

Πήγε στο βάθος, που είχε λιγότερο κόσμο, βρήκε τη γωνιά του, που, ευτυχώς, ήταν ελεύθερη, και έκατσε στο αναπαυτικό κάθισμα πίσω από το ψηλό τραπέζι. Σε ένα λεπτό, μία από τις κοπέλες του μαγαζιού τον πλησίασε.

- Το συνηθισμένο; τον ρώτησε
- Ναι, της απάντησε.

Σε λίγα λεπτά, ο καπουτσίνο του βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. Έβγαλε δύο βάφλες που είχε πάρει από το σπίτι του, τις έσπασε σε τέσσερα κομμάτια, πήρε το πρώτο και το βούτηξε στον καφέ. Το άφησε λίγα λεπτά, να μουλιάσει καλά. Έπειτα, με το κουταλάκι του καφέ, το έφερε στο στόμα του.

«Γλύκισμα!» σκέφτηκε. «Καλύτερο κι από σοκολατίνα!» Έμεινε λίγες στιγμές ακόμα με την αίσθηση της απόλαυσης στο στόμα του. Έπειτα, βούτηξε το δεύτερο κομμάτι.

Χαλάρωσε... Η ζωή του άρχισε να περνά από μπροστά του. Εικόνες, σκέψεις, συναισθήματα... Ω, πόσο αγαπούσε τη συνοικία της Κυψέλης! Είχε ζήσει εκεί μόλις τα πρώτα πέντε του χρόνια, αλλά τι χρόνια! Τα πιο αθώα, τα πιο ξέγνοιαστα χρόνια στη ζωή ενός ανθρώπου! Ούτε έγνοιες, ούτε αρρώστιες, ούτε σχολείο ούτε τίποτα. Μόνο παιχνίδι και χαρά!

Οι πρώτες αναμνήσεις: η γραφική οδός Φωκίωνος Νέγρη, τότε και τώρα, καταπράσινη, με τα σιντριβάνια της, τη λιμνούλα της, γεμάτη στέκια για να αράζει ο κόσμος. Μετά, η πολύβουη οδός Κυψέλης, με τα τόσα μαγαζιά, τα αυτοκίνητα και τα τρόλεϊ. Πόση εντύπωση του έκαναν τα τρόλεϊ όταν ήταν μικρός, με το φωτεινό, κίτρινο χρώμα τους και με τις κεραίες τους, σα δυο δυνατά, μαύρα χέρια που κρατιούνταν από τα σύρματα! Θυμόταν που είχαν νοικιάσει οι γονείς του ένα διαμέρισμα σε έναν δρόμο κάθετο στην οδό Κυψέλης. Του άρεσε να βγαίνει στο μπαλκόνι και να χαζεύει τα αυτοκίνητα. Γι' αυτό του άρεσε και μεγάλος να κάνει το ίδιο πράγμα. Ένωθε κάτι από τη γαλήνη της νηπιακής του ηλικίας.

Γαλήνη; Δεν ήταν απόλυτο κι αυτό! Υπήρχαν τρία γεγονότα που θυμήθηκε ο Πέτρος, καθώς περίμενε να μουλιάσει το δεύτερο κομμάτι της βάφλας του. Το πρώτο γεγονός, το έμαθε γύρω στα δέκα, όταν του είπε, μια μέρα, η μάνα του:

- Τι καλό, τι ήσυχο παιδί που έχεις γίνει, Πέτρο μου! Καμία σχέση με τότε που ήσουν μωρό.

- Δηλαδή τι έκανα, μαμά, όταν ήμουν μωρό;

- Δεν σταματούσες το κλάμα με τίποτα! Κλάμα και πάλι κλάμα, για ώρες ατελείωτες! Από τότε που γεννήθηκες, μέχρι που έγινες δύο ετών και ηρέμησες. Θυμάμαι μια φορά, ήσουν ενός έτους και ο πατέρας σου διάβαζε για να δώσει εξετάσεις στην Ανωτέρα Τηλεπικοινωνιακή Σχολή του ΟΤΕ. Εσύ δεν έλεγες να σταματήσεις με τίποτα. Χορτασμένος ήσουν, καθαρός ήσουν, τι είχες πάθει πάλι;

«Κάνε κάτι!» αρχίζει να φωνάζει ξαφνικά ο πατέρας σου. «Δεν αντέχω άλλο, θα τρελαθώ! Κάν' τον να σωπάσει! Διαβάζω, δεν μπορώ να συγκεντρωθώ! Έλεος πια!» Εγώ έπεσα πάνω σου, σε κανάκεψα, σε φίλησα, σε πήρα στην αγκαλιά μου, σου τραγούδησα και, μετά από πολλή ώρα, επιτέλους ηρέμησες! Νύσταξες και κοιμήθηκες.

- Τώρα όμως δεν κάνω έτσι, μαμά, είπε ο Πέτρος.

- Ναι! Όταν μεγάλωσες κι άρχισες να καταλαβαίνεις τον εαυτό σου, ησύχασες, έγινες το πιο φρόνιμο παιδί!

Εδώ, ο Πέτρος σταμάτησε την ονειροπόλησή του. Ήπιε λίγο καφέ και έφαγε το δεύτερο κομμάτι της βιάφλας. Αν και ο καφές είχε κρυώσει αρκετά, δεν τον πείραζε. Η γευστική απόλαυση ήταν το ίδιο υπέροχη! Βούτηξε το τρίτο κομμάτι στον καφέ.

Θυμήθηκε, κατόπιν, το δεύτερο γεγονός. Έλαβε χώρα όταν ήταν δύο ετών. Μέχρι τότε, τον κούρευε ο πατέρας του με μια χειροκίνητη κουρευτική μηχανή. Όταν έγινε δύο ετών, ο κύριος Βαγγέλης αποφάσισε ότι ήρθε η ώρα να τον πάνε στον πρώτο του κουρέα. Τον πήγε ένα πρωινό η μητέρα του. Ο πατέρας του εργαζόταν τα πρωινά στον ΟΤΕ, ενώ η μητέρα του, που ήταν